

Arrest

**nr. 184 035 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoriaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 10 maart 2017 houdende een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2017 om 15u.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die *loco* advocaat J. UFITEYEZU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 december 2016 werd de verzoekende partij geregistreerd door de verwerende partij.

Op 12 december 2016 vroeg zij asiel aan. Zij was in het bezit van een origineel paspoort, een origineel attest van de Libische ambassade in verband met het verlies van haar Libisch paspoort, een origineel temporary travel document en een kopie van haar Ecuadoriaanse identiteitskaart.

Het paspoort toonde aan dat de verzoekende partij in het bezit was gesteld van een Schengenvisum kort verblijf, haar afgegeven door de Spaanse ambassade te Ecuador. Dit visum was geldig voor een verblijf van 22 dagen van 30 oktober 2016 tot 6 december 2016.

Op 23 december 2016 werd de verzoekende partij gehoord omtrent haar asielprocedure binnen het kader van de Dublin Verordening 604/2013.

Naar aanleiding van dit verhoor bevestigde zij dat zij in het bezit werd gesteld van een Schengenvisum door de Spaanse ambassade te Ecuador. Zij verklaarde op 31 oktober 2016 vertrokken te zijn uit Ecuador en naar België te zijn gereisd via een transit in Amsterdam. Dit wordt bevestigd door de binnenkomststempels in het paspoort. Zij verklaarde verder dat zij op 1 november 2016 in België aankwam en in België 1 à 10 dagen verbleef bij een nicht van haar moeder om vervolgens per vliegtuig door te reizen naar Spanje. Deze reis wordt echter niet bevestigd door binnenkomststempels. Zij verklaarde 5 dagen in Spanje te hebben verbleven om toeristische redenen en vervolgens naar België te zijn terug gereisd op een onbekende datum in november. Gevraagd naar de reden van haar asielaanvraag in België verklaarde zij dat ze besloot om asiel aan te vragen in België omdat zij hier familie heeft die haar helpt. Zij verklaarde dat ze bij een overdracht naar Spanje waarschijnlijk in een opvangcentrum zal terecht komen waar zij niemand kent, terwijl zij hier een verblijfplaats heeft, mensen heeft die haar helpen, hier een opleiding volgt en Frans aan het leren is.

Op 17 januari 2017 werd een verzoek tot overname gericht aan de Spaanse instanties.

Op 19 januari 2017 stemden de Spaanse autoriteiten in met het verzoek tot overname op grond van artikel 12(4) van de Verordening 604/2013.

Op 10 maart 2017 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de thans bestreden beslissing.

1. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring is nakend. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 51/5, § 2 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 13 en 17 van de Verordening 604/2013, van artikel 8 van het EVRM. Tevens voert de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij stelt dat de Belgische asielinstanties bevoegd zijn om haar asielaanvraag te behandelen op grond van de artikelen 13 en 17 van de Verordening 604/2013.

Zij stelt nooit een asielaanvraag in Spanje te hebben ingediend. Verder betoogt ze dat haar visum reeds vervallen was op het ogenblik dat zij besliste om asiel aan te vragen, zodat ze niet meer naar Spanje kon reizen om ginds asiel aan te vragen. De verzoekende partij stelt dat ze niet weet of de Belgische overheid alle relevante gegevens heeft meegedeeld aan de Spaanse autoriteiten, met name dat haar visum niet meer geldig is en dat ze een familielid heeft in België. De verzoekende partij meent dat België toch verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag op grond van artikel 13 van de Verordening 604/2013 dat bepaalt dat wanneer een verzoeker ten minste 5 maanden in verschillende lidstaten heeft verbleven, de lidstaat waar hij het recentst heeft verbleven verantwoordelijk is. Zij stelt dat

zij het Shengengrondgebied via Nederland is binnengekomen en dat ze dan in België en vervolgens Spanje en dan weer België heeft verbleven. Zij heeft dus zeker in drie lidstaten verbleven. Verder stipt ze aan dat zij een nicht van haar moeder heeft in Brussel en dat ze stress heeft waardoor het haar niet aangeraden is om met het vliegtuig te reizen. Ze meent dat het feit dat ze in België voor het eerst asiel heeft aangevraagd maakt dat België haar asielverzoek kan behandelen en verder betoogt ze dat het feit dat de Spaanse autoriteiten haar terugname hebben aanvaard niet inhoudt dat België niet zelf haar asielverzoek kan behandelen. Verder stipt de verzoekende partij aan dat België haar asielverzoek op grond van artikel 17 van de Verordening 604/2013 kan behandelen met name omwille van de discretionaire bepaling waarbij de Belgische overheid familierelaties kan verenigen op humanitaire gronden.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt de verzoekende partij dat zij een familielid heeft in België. Ze stelt dat de bestreden beslissing haar en dit familielid uit elkaar zal drijven. Ze meent dat dit een onrechtmatige inmenging in haar familielevens betekent. Ze stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met deze familiebanden.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst erop dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij nooit een asielaanvraag heeft ingediend, dient de Raad vast te stellen dat de verwerende partij dit niet betwist. Echter werd Spanje verzocht om de verzoekende partij terug te nemen omwille van het visum dat door de Spaanse ambassade aan de verzoekende partij werd verstrekt en niet omwille van een hangende asielaanvraag in Spanje.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en naar artikel 12 (4) van de Verordening 604/2013.

Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan.

Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting."

Artikel 12(4) van de Verordening 604/2013:

"4. Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk."

De verzoekende partij betwist niet dat de verantwoordelijke lidstaat dient te worden aangeduid overeenkomstig de Verordening 604/2013, doch is van oordeel dat België zelf het asielverzoek kon behandelen op grond van artikel 13 van de voornoemde verordening.

Artikel 13 van de Verordening 604/2013 luidt als volgt:

"1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

2. Wanneer een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 van dit artikel en wanneer, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, genoemde lijsten, is vastgesteld dat de verzoeker — die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen — gedurende een onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven alvorens het verzoek om internationale

bescherming in te dienen, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat.

Indien de verzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar hij het meest recentelijk heeft verbleven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

Er is *in casu* evenwel geen sprake van illegale binnenkomst. *In casu* is de verzoekende partij de Schengenzone op geldige wijze binnen gereisd, als houder van een visum kort verblijf, afgeleverd door de Spaanse overheid. Zij kwam op 1 november 2016 via Amsterdam de Schengenzone binnen, en reisde diezelfde dag door naar België.

Er is geen sprake van illegale grensoverschrijding, zodat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat artikel 13 van de Verordening 604/2013 van toepassing zou zijn.

De verzoekende partij volledig voorbij aan de grondslag van het akkoord tot overname, m.n. art. 12.4 van de Verordening 604/2013.

Uit voornoemd artikel blijkt expliciet dat de verantwoordelijkheid van Spanje slechts eindigt 6 maanden na het verstrijken van de geldigheidsduur van het visum.

In casu verstreek het visum op 6 december 2016. De verzoekende partij diende op 12 december 2016 een asielaanvraag in op Belgisch grondgebied. Aldus was de periode van zes maanden na het verstrijken van de geldigheidsduur van het visum nog van toepassing.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, impliceert het einde van de geldigheidsduur van een visum dan ook niet automatisch dat de verantwoordelijkheid van de lidstaat die het visum heeft afgeleverd, ten einde komt (art. 12.4 van de Verordening 604/2013).

Voorts verwijst de verzoekende partij naar artikel 17 van de Verordening 604/2013.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Discretionaire bepalingen

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen. NL 29.6.2013 Publicatieblad van de Europese Unie L 180/41

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.”

Ter onderbouwing van haar middel stelt de verzoekende partij dat artikel 17, tweede lid van de verordening nr. 604/2013 een staat in de mogelijkheid stelt om een andere staat te verzoeken om een vluchteling over te nemen “teneinde familierelaties te herenigen op humanitaire gronden”.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet betwist dat zij ten aanzien van de nicht van haar moeder die in België verblijft niet kan beschouwd worden als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2.g van de Dublin-III-Verordening en bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 9 en 10 van de Dublin-III-Verordening valt. De gemachtigde beschikt weliswaar op basis van artikel 17, lid 1 (soevereiniteitsclausule) en op basis van artikel 17, lid 2 (humanitaire clausule) over een discretionaire bevoegdheid die hem toelaat om af te wijken van bindende verantwoordelijkheidscriteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheidscriteria. Dit “moeten kunnen afwijken” houdt echter geen verplichting in, maar is een discretionaire bevoegdheid. In dit verband leidt de loutere aanwezigheid van familieleden in het Rijk niet tot de toepassing van artikelen 17(1) en 17(2). Een effectieve afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de nicht van haar moeder, dermate dat de gemachtigde redelijkerwijs had moeten toepassing maken van het voornoemde artikel 17, lid 2 van de Dublin-III-verordening, moet aannemelijk gemaakt worden, hetgeen de verzoekende partij niet gedaan heeft, en thans er niet in slaagt afbreuk te doen aan de motieven ter zake.

Door louter te wensen, bij de nicht van haar moeder te verblijven en de mening toegedaan te zijn dat de familierelatie door de Verordening 604/2013 heel ruim wordt opgevat weerlegt de verzoekende partij de motieven in de bestreden beslissing, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet. Ook het betoog als zou de verzoekende partij stress hebben om te vliegen is niet voldoende om aannemelijk te maken dat de verwerende partij om humanitaire redenen toepassing moet maken van de discretionaire bepaling. Tevens wijst de Raad erop dat dit argument van de verzoekende partij niet ondersteund wordt door een begin van bewijs. Ze brengt wel een stuk aan waaruit blijkt dat ze stressproblemen heeft. Echter blijkt uit dit stuk niet dat het niet aangewezen is om te vliegen of dat de verzoekende partij ineens een angst heeft ontwikkeld om te vliegen. Dit stuk vermeldt geen enkele medische problematiek. Het heeft enkel betrekking op massages. Bovendien lijkt dit ook in tegenspraak te zijn met de eigen verklaringen van de verzoekende partij waaruit toch heel duidelijk blijkt dat zij meermaals het vliegtuig heeft genomen en dit op vrijwillige basis.

Voorts blijkt ook niet dat Spanje de verwerende partij gevraagd heeft alsnog het verzoek te behandelen conform artikel 17, § 2 van de Verordening 604/2013 zodat de verzoekende partij evenmin dienstig naar deze bepaling kan verwijzen om haar standpunt kracht bij te zetten.

Noch een schending van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 13 of van artikel 17 van de Verordening 604/2013 wordt prima facie aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, kan de verzoekende partij evenmin worden gevolgd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij voert aan dat zij een familieleden heeft met de nicht van haar moeder die in België verblijft.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Dit begrip is een autonoom begrip, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In casu toont de verzoekende partij geen enkele band van afhankelijkheid aan. Zij stelt enkel een familielid te hebben die in België woont. Uit de feitelijke uiteenzetting van het verzoekschrift blijkt bovendien dat de verzoekende partij niet met dit familielid samenwoont. Naar aanleiding van het Dublin-verhoor bracht de verzoekende partij ook geen nadere precisering bij. Ze stelde enkel in België geholpen te worden door mensen. Noch de uiteenzetting in het verzoekschrift, noch de verklaringen van de verzoekende partij naar aanleiding van het Dublinverhoor laten toe het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven dat onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM zou vallen, aan te tonen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt te laten uitschijnen, blijkt heel duidelijk uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de door aangehaalde aanwezigheid van een familielid in België.

Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe *prima facie* een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de vreemdelingenwet vast te stellen.

Evenmin toont de verzoekende partij in deze stand van het geding aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. CAMU